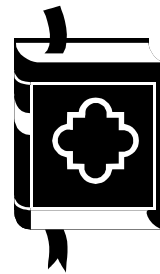

SBOR BRATRSKÉ JEDNOTY
BAPTISTŮ CHEB , LIBUŠINA 4

ZPRAVODAJ

červenec 10

INFORMACE VÝKONNÉHO VÝBORU BJB Č. 4/2010

1, Informace z jednání VV dne 16. června 2010

- VV přijal informaci předsedy o vykonaných návštěvách na sborech a dalších jednáních.
- VV rozhodl o sociální výpomoci rodině kazatele Jelisejeva, která nemá dosud trvalý pobyt v ČR, formou částečné úhrady zdravotního pojištění pro dítě. Důvodem jsou zdravotní problémy a tíživá finanční situace.
- VV jednal o přípravě misijních projektů, které by v budoucnosti mohli být podpořené z darů Československé baptistické konvence v Kanadě.
- VV jednal možnostech obnovení informačního Zpravodaje BJB.
- Předseda informoval o své plánované cestě na Sv. Helenu na začátku července t.r.
- VV schválil zahraniční cestu na koncil EBF v Římě, na kterém budou Jednotu zastupovat br. Šíp a br. Jackanič.
- VV přijal zprávu tajemníka o průběžném hospodaření VV. Podrobnější informace budou projednány na příštím setkání VV.
- VV projednal přípravu a návrh programu RZS v Olomouci.
- Tajemník informoval VV o probíhajícím správním řízení na registraci změn v Základním dokumentu BJB.
- Tajemník informoval VV o svých návštěvách na sborech a VOŠSaT Dorkas v Olomouci.

- VV projednal otázku finanční pomoci po nedávných povodních - vzhledem k tomu, že ze sborů ani z ekumeny nepřišly žádné žádosti o pomoc ani podněty, rozhodl VV tentokrát nevyhlašovat mimořádnou sbírku.
- Tajemník informoval o možnosti služby vojenského kaplana z řad BJB.
- VV projednal přípravu setkání se studenty teologie z BJB, které se uskuteční 20.listopadu 2010 v Praze.
- VV projednal nabídku společného mobilního tarifu pro sbory BJB a podpořil tuto myšlenku. V současné době probíhají jednání s jednotlivými operátory, výsledek a doporučení vhodného operátora proběhne zřejmě v září tohoto roku.
- VV projednal žádosti sborů a nové dotace na místa pracovníků a dle přijatých pravidel rozhodl o jejich postoupení Ministerstvu kultury ČR. O výsledcích jednání budeme sbory informovat.

2, Výzva ke sbírce na pomoc Kyrgyzstánu

- Evropská baptistická federace (EBF) naléhavě prosí všechny členské baptistické Jednoty o finanční pomoc pro Kyrgyzstán. Více informací naleznete v příložené výzvě EBF. Výkonný výbor rozhodl jako zálohu zaslat okamžitě 50.000,-Kč na účet EBF. Současně tímto vyhlášíme sbírku „na pomoc Kyrgyzstánu“. Sběrka bude probíhat do 31.7.2010. Výtěžek sbírky po odečtení poskytnuté zálohy následně zašleme na účet EBF. Věříme, že se k této iniciativě připojí i Vaše sbory. Své sbírky a dary zasílejte na účet výkonného výboru BJB:

číslo účtu: 63112309/0800

variabilní symbol: 911857

Luděk Šíp, tajemník VV BJB

Členům Evropské Baptistické Federace

Situace v Kyrgyzstánu

Všechny nás zasáhla zpráva o násilném konfliktu, který se rozpoutal na jihu středoasijské republiky Kyrgyzstán, zaměřený na etnickou Uzbekou menšinu. Mnoho Uzbeků opouští kvůli tomuto násilí své domy a počet uprchlíků vzrůstá. Evropská Baptistická Federace obdržela zprávy (které nejsou dále publikovatelné) o nesmírném násilí, které se tam odehrává. Ruská Baptistická Jednota nám zprostředkovala žádost Baptistické Jednoty v Kyrgyzstánu o finanční pomoc na jídlo pro město Osh na jihu země, které je nejhorším místem násilí. Mnoho budov bylo zničeno a je zde mnoho uprchlíků v nouzi. Ruští baptisté vyslali skupinu do města Osh, aby zmapovali potřeby v tomto městě a požádali nás o finanční pomoc pro tamní baptisty. Na to bychom rádi rychle reagovali a budeme na pomoci spolupracovat spolu s Baptist World Aid.

Baptistická jednota v Kyrgyzstánu není členem EBF, i přesto bychom chtěli našim baptistickým bratrům a sestrám pomoci zvládnout tuto humanitární krizi. Proto prosíme členy EBF o zaslání okamžité pomoci na pražský účet EBF, kterou dále přepošleme Baptistické jednotě v Rusku. Nezáleží na tom, zda váš příspěvek bude velký nebo malý.

Tony Peck EBF General Secretary

Helle Liht EBAid Co-ordinator

Luděk Šíp
Tajemník VV BJB

RADOSTNÉ NÁBOŽENSTVÍ?

Není sdružení, o němž by se mínění lidská tak důkladně lišila, jako o YMCA. To je vlastně dobré znamení, neboť dodnes platí slovo Ježíšovo: „Běda vám, když by o vás dobře mluvili všichni lidé.“ Ale YMCA není předmětem kritik proto, že by byla tak ostře vyhraněna, aby se lidé musili rozhodnouti buď vášnivě pro ni nebo vášnivě proti, nýbrž že povrchnímu zraku se jeví jako něco neurčitého, chameleonského, co se hledí vetřítí do našeho života všemi způsoby: biblickými hodinami, modlitbami a zpěvy, náboženskými traktáty, překládáním teologických spisů, ale též zakládáním studentských a vojenských domovů za americké dolary, rozdělováním kaka, stravováním ve vlastních restauracích, zakládáním kursů všeho druhu, plováním, skákáním, boxováním. YMCA hraje volley-ball, basket-ball a všechny ostatní bally; YMCA má svého sportovního experta prima import z Ameriky.

YMCA stráví všechno: v jejím Ústředním výboru zasedá kde kdo, od prof. Drtiny a Rádla, od senátora Klofáče až po německého lékaře a studenta – slyšte! Jsou tam evangelíci nejpravější a nejlevější, kteří vstanou od svých polemik a jdou se radit, co tedy společně v YMCA podniknou. Jsou tam také lidé bez vyznání. Neboť YMCA je křesťanské sdružení mladých mužů. Račte si vybrati. YMCA je všechno a nic. Vezměte její titul a můžete pochybovati málem o všem. Je křesťanská či sportovní? Maskovaný klerikalism či biblicky opentlené skautství? Jsou tam mladí muži či také staří muži? Mladí i staří, ba víc: ve sdruženích YMCA najdete i – ženy. Nejnápadněji je to viděti na táborech YMCA. Co má veselé táboření chlapců v překrásné krajině oravské nebo sázavské společného s křesťanstvím? Není přece křesťanství tolik, co chození do kostela, na mši, na kázání? Není-liž křesťanství odvracení se od světa a žádostí jeho? Kdo se raduje ze svého těla a svých rekordů, nebude toužiti po spasení. Nebude se chtít modlit. A jak se přestaneme modlit, už se řítíme do mravního nihilismu. Tak soudí proroci zprava: YMCA nám rozvodňuje náboženství, neboť psáno jest: „S bázní a třesením spasení své konejte,“ nikoliv s plováním a boxováním. Co soudí proroci zleva? Jsou

proti náboženství. Bez náboženství
by nebylo luďáků a klerikálů.

Náboženství nám ztěžuje život.

Bůh se nedá dokázat a je-li,
čeho chcete docílit modlením?

Snad divu, aby se svět změnil
ve svých zákonech, nějaká
božská moc zasáhla do přírody
a pohubila bacily ve vašem
těle, ne? Anebo napravila hlavu
vašemu zkaženému klukovi?

A kdo ví – možná, že YMCA
začne sice se svým sportovním
expertem, ale až si lidi ochočí,
přijde se svým vlastním klerikálním
programem. Kdo ví, co

mají za lubem dárci dolarů na
Studentský domov a jiné věci!

Možno též, že nerozumějící našim
poměrům a neznalí našich

národnostních otázek učiní YMCA zařízením na rozvodnění
našeho vlastenectví. A jak se Němcům povolí...

Je dobře býti někdy prostořekým a říci na plno, co si ostatní
jen myslí. Skoro bych byl v pokušení mluvití obšírněji o
těchto podezřeních – leč dosti toho. Chci vyložití, že podivná
rozmanitost činnosti YMCA je provedením jednotného kladného
programu. Zdá se mi, že se náboženská práce začíná
zpravidla od střechy, či vlastně že se dělají jen samé střechy.

Rozsívá se slovo Boží a ušlechtilé pokyny, modlitby se vznášejí
k Bohu, rozsívá se, ale neorá se. Je jasno, že nejprve
musí býti připravena půda, musí zde býti lidé vážnější, hlubší,
prostí frivolnosti a schopní oceniti krásu čistých radostí.

Nebudou-li takoví, nebude celé jejich náboženství za mnoho
státi. Všechna „vnitřní misie“ křesťanská vyzní na plano, jestliže
nevezmeme své lidi již v mládí a nevychováme je tak, aby
dovedli slušně, zdravě a s prospěchem užití svých volných
chvil, neučili se lhát a podvádět, aby nepropadali alkoholu,
nechodili do vykřičených domů. Nesmíme se nečinně dívati,
až si všechno to navyknou a pak je „obraceti“ všelijakými
kázáními. Je to krátkozraké, uvidí-li někdo, že YMCA, snažíc
se vyplnití celý život mladíkův lepším obsahem, usilujíc o
stejnouměrný vývin jeho těla, rozumu, náboženství i sociálního

cítění, vzdaluje se svého křesťanského programu a úkolu. Není setby bez kypření půdy. Hledá-li dnes nejedna církev užšího styku s rodinou, neví-li, jak proniknouti do vrstev dělnických, mezi učně a příručí, jak bojovati proti prostituci atd., uznává-li, že je nemoudré a marné rozčilovati se nad zkažeností světa, když zlo již zapustilo kořeny, podává právě YMCA pomocnou ruku. Do jejího programu s nutností patří též, aby se mladí lidé naučili též řádně a nezkaženě bavit. Její koncepce křesťanství není pošmourná, nýbrž optimistická, činná, radostná. Ne v tom smyslu, že bychom chtěli radost za každou cenu i za cenu obětované ušlechtilosti; nýbrž tak, že musíme vychovati lidi, jimž ušlechtilé jednání není mrzutou povinností; nýbrž spojeno s oním radostným uspokojením jako každá úspěšně vykonávaná činnost lidská. Radostné křesťanství nezkaženého mládí.

PROČ KRITIZUJI TRŽNÍ KŘESŤANSTVÍ

Mnoho lidí se mne ptá, proč kritizují „tržní (manažerské) křesťanství“, proč mi vadí, že církev využívá sekulární techniky a proč by kazatel nemohl absolvovat stejné kurzy, jak ředitel chemičky? Je nějaký rozdíl ve školení pro manažery továrny na výrobu pletiva a v učení se následovat Pána Ježíše Krista? Existuje rozdíl v tom vést tým špičkových manažerů a být správcem na vinici Božího Syna?

Pominu-li zde marketingové, světské metody, kdy se “výroba křesťanů” nijak neliší od principů prodeje brambůrků, pak to, co je zde na první pohled zřejmé, je záměna cílů za prostředky a prostředků za cíle.

Růst není cílem, ale ovocem

Uvedu ilustraci. Bůh řekl lidem v ráji: „milujte se a množte se“, nikoliv „množte se a milujte se“. Manželé se milují a proto mají děti, nikoliv naopak. Stejně tak křesťané milují Boha a ovocem je, že Bůh povolává do společenství další Boží děti. Jinými slovy cílem křesťana je Kristus a ovocem je růst. Nikoliv cílem je růst a proto musíme milovat Krista. Láska ke Kristu je bezpodmínečná. Není to „já tě budu milovat“ a ty pak „naplníš mé vize“. Víra není dobrý obchod. V takto nastaveném křesťanství se růst stává cílem a láska je pouze prostředkem, jak ho docílit. Kazatel ovšem nemá nenásledovat Krista proto, aby jeho církev rostla, ale jeho církev roste, když následuje Krista.

Růst se v tržním křesťanství dostává namísto Krista a musí mu být podřízeno vše! Toto „vše“ je zaměřeno na to, jak přilákat lidi, jak udělat, aby se cítili dobře, aby byla dobrá zábava, dobré kázání, aby byly naplněny jejich, nikoliv Boží, potřeby.

Srozumitelnost na úkor zralosti

V tržním křesťanství se klade velký důraz na srozumitelnost. Napoprvé musí být vše pochopitelné, neexistuje žádné tajemství ani tabu. Jakoby člověk byl ihned schopen jíst maso, zatímco potřebuje mléko. Ačkoliv Ježíš mluvil ke svým učedníkům velice jasně a srozumitelně, byl si vědom, že ne všichni mu porozumí. Počítal s tím, že jeho slova, cílená zástupům, se pro mnohé stanou nepochopitelná. Věděl, že mezi jeho následovníky budou ti, kterým pro stav jejich srdce zůstanou jeho slova hádankou. V jednu chvíli dokonce nabídl svým učedníkům, kteří si jeho slova vykládali evidentně špatně, aby odešli. (J 6,53–71) Jeden kazatel poznamenal:

„Někteří kritici tvrdí, že tehdy církev selhala, že nedokázala předat těmto novým lidem evangelium srozumitelným a svěžím způsobem, a proto odešli. Já se domnívám, že to tak sice někde být mohlo, nicméně kořen problému je, myslím, někde jinde. Náš dnešní příběh jasně naznačuje, že i samotného Božího Syna lidé houfně zklamaneč opouštěli. Znamená to, že Ježíš jako kazatel selhal? Že nedokázal být pro lidi dost relevantní a zabývat se jejich skutečnými potřebami? Myslím, že většina těch, kdo Ježíše tehdy v Galileji opustila, by to také nějak vyjádřila. Ježíš je zklamal. Odmítl naplnit jejich základní životní potřeby a místo toho vedl divné řeči o těle a krevi. Zatímco oni hledali odpovědi na otázky pozemské, On zatvrzele mluvil o věcech nebeských.“(1)

Manažeři ovšem chtějí čísla a výsledky, a proto ulomí hrot každého tajemství a ve snaze zjednodušit už tak jednoduché, vytvoří bludy a slátaniny. Příčinou nesrozumitelnosti není to, že je Boží Slovo složité. Je to stav lidského srdce zaměřeného k pozemským cílům, a právě na jeho změnu skrze pokání musí být kazatel zaměřen tím, že vyvýší Krista, jeho charakter, lásku, milost... ale i svatost a nesmiřitelnost s hříchem.

Ve skutečnosti kázání manažerů nejsou ani mlékem ani masem, ale instatní umělou výživu připravenou pro rychlý růst. Snaží se být jednoduší a přesto jejich slovník je zatížen obrovským množstvím slov z oblasti marketingu, kterým – obávám se – ani oni sami nerozumí. Proto v takto pojatém sboru nikdy nemůže být kázání „dobré“, není-li zaměřeno na Krista, ale na potřeby člověka a růst církve. Může být sice zajímavé, nápadité, podmanivé, ale nikdy ne mocné, usvědčující, vzbuzující bázeň. Nemůže v něm být Duch svatý, protože ten vyvyšuje Krista. Tam, kde je cílem člověk, tam je Duch svatý zarmoucen. Namísto smrti starého člověka v hrobu křtu, se církev učí dovednostem, jak starého člověka naučit plavat a vyrovnat se s jeho problémy. Člověku není řečeno, že musí zemřít, ale dává se mu srdeční masáž. Co má zemřít se křísí a skutečný život se dusí.

Evangelium naplňování potřeb nebo tužeb?

Zatímco Ježíš často své zázraky činil v skrytu a nestál o senzaci a publicitu, kazatelé manažeři jsou školeni, jak každou atrakci, každou novou vlnu, využít k získávání stoupenců. Tvrdí, že počátkem zvěstování evangelia je navazování kontaktů a naplňování potřeb lidí. Jsou podobni zpěvákovi, který se na efekt snaží zaujmout publikum, dostat ho do varu, strhnout je, získat, podmanit. K tomu je trénován, mentorován, koučován, fascilitován... Jak uvádí jiný kazatel:

„Pod vlivem humanistické psychologie, jejíž koncepce jsou stále více integrovány do vzdělávacích programů, je postupně opouštěn biblický a reformační pohled na neznovuzrozeného člověka jako totálně zkaženého a duchovně mrtvého. Při evangelizačních kampaních jsou oslovovány především přirozené potřeby člověka. (Existenci těchto potřeb samozřejmě nelze popřít, jen si je třeba uvědomit, že tyto potřeby jsou stejně zvrácené a poznamenané hříchem jako celý člověk.) Při takovém přístupu se však stále častěji setkáváme s tím, že je bláskáno „rozředěné“ evangelium, kde hřích je chápán jen jako chyba v chování člověka a obrácení jako správný způsob naplnění potřeb člověka.“(2)

Ve skutečnosti, jak uvádí Oscar Chambers, to ale musí být vyvýšený Kristus na kříži, který skrze svého Ducha přitahuje lidi a naplňuje jejich potřeby. Nejsou to efekty, manipulace, love-bombing... Tržně orientované kázání nedokáže skutečné potřeby lidí naplnit. Neplet' me si naplnění potřeb a naplnění tužeb. Touhy člověka a jeho skutečné potřeby jsou rozdílné. Opravdovou potřebou člověka je spása. Touhou padlého člověka spása obvykle není. Křesťanští manažeři by proto měli raději mluvit o naplňování tužeb než potřeb.

Teologie probuzení

Konstantou většiny manažerských proudů – které se často vlivem různých paracírkevních organizací a vlivem podmanivé hudby charmatizují – je často učení, že standardem církve je permanentní probuzení. Ke konci času je dokonce idea megaprobuzení. Kazatelé manažeři jsou pak bičovani touhou mít co největší sbor, být úspěšnými, chválenými, vlivnými... a sahají téměř po čemkoliv, co zaručuje úspěch a co přivede nové lidi. Když si zpětně přečteme některé křesťanské časopisy, je zde jedna metoda za druhou, která říká: Dělej to a to a přijde probuzení! (Zástupné vyznávání hříchů, svazování teritoriálních duchů, Kurzy Alfa, sjednocení pod úřadem apoštolů a nyní máme kouče...) Přitom padá jedno falešné proroctví o probuzení za druhým a následují rozdělení, hádky, deziluze, rozčarování... Kdo neroste a nemá probuzení, dělá zřejmě něco špatně.

Silná autorita jako záruka růstu

Manažery, kouče, mentory, fascilitátory nebo neo-apoštolů potřebují ve skutečnosti ti, kteří nepoznali Boží moc a chtějí se přidržet člověka, který má vždycky řešení, který má vždy pohotovou radu, který vždy ví, jak na to... Vždyť hledat Boha je tak nudné, suché, namáhavé, zdlouhavé..., navíc není čas a výsledek je tak nejistý. Takových malých papežů, kteří se rádi

této úlohy zmocní, znám dost na to, abych mohl takto mluvit. Úloha silných osobností nakonec vede k prokletí a duchovní smrti:

„Toto praví Hospodin: „Proklet bud' muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet.“ (Jer 17,5–6)

Bůh nás stvořil k chvále své slávy, stvořil nás pro sebe a z lásky. Touží po našem srdci mnohem více než po našem výkonu. Chce milosrdenství více než obět'. Pakliže přidává, pak jde o jeho rozhodnutí. Jakkoliv bohulibým cílem nelze proto ospravedlnit systémy stojící na člověku, jeho vizích, technikách a dovednostech.

Víře se nelze naučit

Když jsme dávali syna do školky, nezajímalo nás příliš vybavení budovy nebo nějaké programy. Zajímali jsme se o to, jak se učitelky chovají k dětem a o to, aby se zde nepropagovala jóga, bojová umění, oslava pohanských zvyků nebo nějaké New Age techniky výuky. Po modlitbách jsme zvolili tu nejprostší školku, kde možná ani na takové věci nejsou peníze. Pochybuji, že Pán Bůh o svých dětech smýšlí jinak a své děti svěřuje tržním církvím. Když apoštolská církev dávala důraz na modlitbu a Boží Slovo a usilovala o svatost, Pán na každý den přidával ty, které povolal ke spáse. O tom už něco věděl Komenský:

„Tak nejprvnější církev po Kristu svědectví má, že vnitřní té pobožnosti hledíc, zevnitřní lásky milostně ostříhala; i trvalí, prý, jednomyslně v učení apoštolském, v chrámě i po domích rozdělujíce chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce, chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. A Pán, prý, na každý den přidával těch, kteříž by spaseni byli, proto že svatá sprostnost a upřímnost Bohu se nade všecko líbí; za kteroužto příčinou to jediné sobě David žádal. Naproti tomu po vysokém umění dychtiti nebezpečné jest lidské mysli osidlo, v kterémž hned první člověk se zaplétá, uvázl, z stromu vědění dobrého a zlého jísti požádav. Kterýmž všetečností příkladem nic se nekajíc, mnozí do dnes příliš chtivě k tomu stromu sáhají, tak že při tom na strom života (jenž jest bázeň Boží libá a láska společná) zapominají. Protož se jim přibáží, což apoštol praví, že umění hledajíc, uměním děti bývají, a jakž tentýž o pohanských mudrcích dí, že zmaření bývají v smyslech svých, a srdce jejich se zatmívá, tak že za moudré se drží, blázni bývají; a jakž o křesťanských mudrcích tentýž praví, že chtějí býti učitelé zákona, nevědí sami, ani co mluví, ani čeho zastávají.“ (3)

Možná, spíše než o to, co v církvi máme mít, bychom se měli zajímat o to, co tam dnes mít nemáme. Budeme-li usilovat a lásku, víru, spravedlnost, pravdu, svatost, právo... pak Bůh sám bude přivádět své znovuzrozené děti, i když to nemusí být davy prožitků chtivých teenagerů.

Úloha pokání v evangelizaci

Tím ovšem neříkám, že evangelizace je podružná, naopak. Evangelium pokání má být zvěstováno celému světu. Avšak lidé se neobráti, když uvidí, že máme dobré jídlo, dobře

osvětlenou modlitebnu, šlapající chvály, školené rétory, sportovní trenéry v kravatě nebo kroužek atletů pro Krista. Ježíš mluví o skutcích víry, posvěcení a nikoliv o technice. Tím, že to ignorujeme, vlastně říkáme nevěřícím: už nepotřebuješ svět, pohled, to všechno máme také a navíc máme Boha, který naplní tvé touhy a pomůže ti od špatných návyků. Bůh ale není přídatkem k vylepšení našeho životního stylu. On je Pán a jemu má být podřízeno vše.

Církev opravdu, věřte mi, není manufakturou na výrobu krému na boty, jejíž cílem je prodat své zboží a obstát v konkurenci. Soutěživost a touha po tom být nejlepší, mít největší sbor, nejlepší kázání, nejlepší hudební skupinku, to nemá v církvi co dělat! Jistě má cenu jít po kvalitě, ale ten, pro koho to činím, je Pán Ježíš Kristus a nikoliv Pán Růst.

PROČ NEDĚLÁME KURZY ALFA

V kázání BSK (Biblické společenství křesťanů) z 21. října 2007 byly kurzy Alfa označeny za falešné evangelium. Mnozí z nás projeví zájem dozvědět se více o kurzech Alfa a o důvodech, proč byly podrobeny v kázání kritice. V tomto stručném textu se zájemci mohou v krátkosti dozvědět, co to jsou Kurzy Alfa, v čem ji starší BSK považují za problematickou a proč tedy BSK nedělá Alfu.

Stručný popis kurzů Alfa

Původ Alfa kurzů

Kurzy Alfa vznikly v londýnském anglikánském sboru Holy Trinity Brompton (HTB) v roce 1977 jako kurz pro nově obrácené křesťany. V roce 1981 byl počet lekcí snižen na 10, ale zároveň byl přidán víkend Ducha svatého. V roce 1990 se ústřední postavou kurzů stal anglikánský vikář Nicky Gumbel, který je začal používat k evangelizaci nevěřících lidí a ze sboru HTB se kurzy rozšířily po celém světě.

I když kurzy vznikly v Anglii, jejich propagátor Gumbel i kurzy samotné jsou ovlivněny událostmi, ke kterým o několik let později došlo v USA a Kanadě. Zde začalo docházet na shromážděních charismatických církví (Vinice) ke zvláštním projevům lidí, jako je masový nekontrolovatelný smích, štěkání, lví řvaní nebo hadí syčení. V roce 1994 byla uspořádána 90ti denní série takovýchto shromáždění v Torontu - odtud název „Torontské požehnání“.

Sbor HTB a Gumbel přijali torontské požehnání jako součást pravého křesťanství. Víkend Ducha svatého byl otevřenými dveřmi, skrze které se do Alfý dostaly zvířecí manifestace. V Čechách k tak extrémním projevům nikdy nedošlo, nicméně je používána stejná metoda silné propagace moci Ducha svatého a mnozí účastníci odjíždějí z klíčového víkendu s Alfou s alespoň nějakým osobním prožitkem „působení Ducha“. V některých lidech zřejmě skutečně jedná Duch svatý, ale u dalších má jejich zážitek původ v lidské psychice nebo, což je mnohem horší, v působení démonických sil.

Struktura kurzu

Během české Alfý si účastníci vyslechnou 15 tzv. promluv s těmito tématy: Jde v životě ještě o víc? (úvodní večer), Kdo je to Ježíš, Proč Ježíš zemřel, Jak získat víru, Proč a jak se modlit, Proč a jak číst Bibli, Jak nás Bůh vede, Kdo je to svatý Duch, Co svatý Duch dělá, Jak mohu být naplněn svatým Duchem (předchozí tři na víkendu), Jak mohu prožít zbytek života co nejlépe, Jak odolat zlému, Proč a jak mluvit s druhými o víře, Uzdravuje Bůh i dnes, A co církvev.

Přes všechna prohlášení organizátorů o vyváženosti kurzu nám letmý pohled na jeho obsah ukazuje, že se zde hodně mluví o Duchu Svatém, méně už o Ježíši Kristu a Bůh Otec je zmiňován pouze okrajově. Je to o to zarážející, že se jedná o evangelizační kurz. Stejně zarážející je skutečnost, že naplnění Duchem svatým je zde odděleno od uvěření.

Navíc název promluvy Jak získat víru jako by naznačoval, že víra není Boží dar, který nám Bůh dává ze svého rozhodnutí. Podobně je tomu s naplněním Duchem svatým.

Některé promluvy v druhé části kurzu (Jak odolat zlému, Proč a jak mluvit s druhými o víře) jsou zjevně určeny věřícím, ačkoliv je prezentován jako evangelizační.

Metoda evangelizace

Jeden český propagátor kurzů prohlásil, že u Alfý nejde o metodu, ale o působení Ducha a prostředí. To je zcela upřímné vyjádření. Prostedí je zde hned na druhém místě. Manuály pro organizátory kurzů se mu skutečně věnují do detailů. Zdá se, že aby Duch svatý mohl jednat, musíme mu náležitě připravit půdu či prostor. Takový postup se jistě dá nazvat metodou a propagátoři Alfý v Anglii o tom ani jinak nemluví.

Vhodné prostředí se připravuje pomocí úvodní večeře nebo slavnostního přípitku pro účastníky. K dalším nástrojům patří vtipy při promluvách a také dobrý zasedací pořádek. V každém případě musí být všechno „v pohodě“ a účastníci se musí cítit uvolněně a bez jakéhokoli tlaku na ně. To také znamená, že je nikdo nesmí o ničem přesvědčovat. Organizátoři kurzů nemají nevěřícím říkat, čemu věřit. Nikdo nesmí být s ničím konfrontován a o usvědčování z hříchu nemůže být ani řeči.

Alfa se tímto přístupem chce vymezit proti klasickému zvěstování evangelia. Při něm se nevěřící dozvídá biblickou pravdu o Bohu, o sobě, o hříchu a o Spasiteli a je veden k tomu, aby se rozhodl ji přijmout. Samozřejmě se při tom spoléhá na jednání Ducha svatého, který jedná skrze Boží Slovo v srdci nevěřícího. Alfa, zdá se, vychází z předpokladu, že Duch Boží je při takovémto zvěstování omezen a nemůže jednat.

Problematické prvky - Směřování Alfy

Alfa je považována za evangelizační nástroj, i když na otázku komu je Alfa určena oficiální stránky odpovídají, že je pro ty, kdo chtějí prozkoumat křesťanství, pro nové křesťany, nové účastníky církevních shromáždění a ty, kdo si chtějí zopakovat základy víry. Skoro to vypadá, že Alfa je univerzálním nástrojem pro každou příležitost.

Komu je Alfa určena v rovině církvi? Kurzy Alfa vznikly na půdě Anglikánské církve, ale jsou určeny všem církvím, které mají zájem kurzy pořádat. A tak v současnosti v naší zemi tyto kurzy pořádají sbory Církve bratrské, Křesťanského společenství, Apoštolské církve, Adventistů sedmého dne a Římskokatolické farnosti. Alfa se stává pojítkem mezi sbory, ekumenickým nástrojem. Na Alfě se totiž shodnou všechny vyjmenované církve.

Alfa tedy dělá pro jednotu církve hodně. A to je také skutečně ambicí ústředí Alfy. Církve, nejen jednotlivci, jsou důležitým cílem působení Alfy. Církve mají vytvořit tzv. síť Alfa. Tak budou moci hlavní vedoucí Alfy demonstrovat před světem, že církvím jde o společnou věc. Ovšem tou společnou věcí, zdá se, není biblické evangelium.

Bylo by úžasné, kdyby přijetí Alfy např. ze strany Římskokatolické církve, znamenalo kázání pravého evangelia. Ovšem nakolik by to bylo úžasné, natolik je bláhové domnívat se, že tomu tak je. Katolická církev v ničem nezměnila své učení a Alfu klidně přijímá prostě proto, že s

Alfou žádné věroučné problémy nemá. Otázka spasení z milosti skrze víru, otázka svátostí, uctívání svatých, Mariánského kultu nebo papežství - nic z toho není problémem v rámci kurzů Alfa. Důležitá je jednota a zdůraznění společných věcí.

Učení Alfy

Obsah kurzu a materiálů Alfy je z hlediska Bible často nepřesný, neúplný nebo jinak zkreslující. A tento fakt se týká tak zásadních věcí jako je učení o Božím charakteru, o hříchu, o Ježíši Kristu a jeho díle na kříži, o spasení, o Duchu svatém.

Několik příkladů z mnoha:

Bůh nás miluje. To je základní princip Alfy. Podle Bible je Bůh skutečně láska (1. Janův 4,16). Ovšem Bůh nejen miluje, ale je také svatý a nenávidí hřích. A teprve ve světle Jeho svatosti můžeme dobře porozumět Jeho lásce.

Co se hříchu týče, Alfa se soustředí především na důsledky hříchu v našem současném životě. Ukazuje, jak nám hřích znemožňuje žít spokojený a naplněný život, ale už se tolik nestará to, že jsme urazili Boha, porušili Jeho zákon a tak jsme se stali předmětem jeho svatého hněvu.

Účastníci Alfy také nemluví oni tak o pokání a víře v Ježíše Krista, jako spíše o změně, ke které dochází na základě nějakého duchovního zážitku.

O Duchu svatém toho Alfa říká hodně. Nicky Gumbel například otevřeně vysvětluje, že Duch svatý je v Alfě používám jako styčný bod pro lidi s pozadím pohanských náboženství (New Age), kde se hojně mluví o duchu.

Celé učení o Duchu vychází z letničního učení o „křtu Duchem“, k němuž dochází odděleně od spasení (byť Alfa používá označení „naplnění“ a ne křest).

Stanoviska BSK

Prohlášení

Biblické společenství křesťanů je společenstvím lidí, kteří vyznávají Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, který je vysvobodil z moci hříchu, z prokletí zákona a z tohoto zlého věku a zachránil je před smrtí, před Božím hněvem a odsouzením.

Naším posláním je zasáhnout svět kolem nás prostřednictvím zralých věřících. Je to Boží Slovo, které Duch Svatý používá k znovuzrození člověka a růstu věřících. Proto ho vyhlášíme, kážeme, vysvětlujeme a vykládáme s nadějí, že nevěřící lidé uvěří a duchovně rostoucí křesťané budou používáni Bohem k zasažení lidí ve svém okolí. Naším cílem není vytvářet přijatelné prostředí pro nevěřící, ale podobně jako první církve chceme využívat prostředí, abychom mohli v moci Ducha Svatého zvěstovat evangelium o nutnosti obrácení se ke Kristu.

Jsme pověřeni Bohem zasáhnout svět kolem nás, svět, který je ztracený v hříchu a jehož cílem je záhuba a cítíme, že nejlepší způsob, jak toho dosáhnout je prostřednictvím zralých věřících. Věříme, že toto je způsob, jak můžeme ve společenství s Ježíšem Kristem, v Duchu Svatém a s pomocí Božího Slova radostně oslavovat Boha. Proto je naším záměrem sytit věřící Božím Slovem tak, aby se mohli zapojit do procesu přivádění ztracených k Ježíši Kristu.

Ekumenické hnutí

Vidíme, že Boží Slovo mluví o jednotě a přikazuje opravdovým věřícím zachovávat jednotu Ducha (Ef 4,3). Ovšem je to vždy jasné evangelium o spasení z milosti skrze víru a důraz na čistotu učení, které tvoří základ, na němž se jednota buduje. Boží Slovo znovu a znovu varuje před nepřesným, zdeformovaným, okleštěným či překrouceným učením. Je to čisté učení nikoliv jednota, co přináší spásu dalším lidem (1Tm 4,16). Proto se distancujeme od širokého pojetí „křesťanské jednoty“, jak jej představují kurzy Alfa.

Věřoučné články

Výše jsou naznačené alespoň některé problematické věci v učení kurzů Alfa. Centrem není Kristův kříž, ale zkušenost s Duchem Svatým. Celý kurz je podřízen pokroucenému učení o Duchu Svatém a soustředí se na člověka a jeho spokojený a šťastný život.

Kurzy Alfa tak ve značné míře obcházejí proces pokání a snadno mohou vést místo k obrácení ke Kristu k obrácení ke křesťanskému životnímu stylu. Takto „obrácení“ lidé jsou potom utvrzováni nadějí, která by však v takovém případě byla falešná.

Nepopíráme význam zkušeností v křesťanském životě, ale vidíme v Písmu, že tyto zkušenosti musí být zakotveny v Božím Slově a musí vycházet z víry, která vyznává Ježíše jako Pána.

Závěr

Kurzy Alfa jsou lidským nástrojem, který chtějí církve používat jako nástroj evangelizace. Část kurzu je tvořena diskuzí účastníků, kdy mnohé věci z výše zmíněných mohou být zmírněny a možná dokonce odstraněny. Přesto to nic nemění na skutečnosti, že používání těchto kurzů znamená také šíření těchto nedostatků a šíření takto překrouceného, a tedy falešného evangelia.

Z těchto důvodů nechceme dělat kurzy Alfa, ani je podporovat či schvalovat jejich šíření.

Starší Biblického společenství křesťanů, 29. 10. 2007 v Ústí nad Labem

MANIPULACE S MYŠLENÍM

Bůh chce, aby všichni lidé došli k poznání pravdy (1 tim2,4). Duch je uvádí do celé pravdy(jan16,13). Křesťanská víra proto není náboženstvím knihy, ale náboženstvím Slova, vtěleného a živého,působícího Duchem Svatým, aby slova v Knize nezůstávala mrtvou literou, ale aby vydala svědectví o pravdě. (luk24,45)

Touha lidského rozumu po pravdě a svobodě je přirozená, ale bez Božího ducha, může vést do slepé uličky lidské manipulace s fakty, idejemi či slovy Písma.

*(Brain Washing, Kathleen Taylorové): Str. 43-44...*Politika i náboženství se odvolávají na určité základní ideje (svoboda, Bůh, stát), které jsou natolik abstraktní... nejednoznačné, že je různí lidé interpretují různě... a navíc **bývají spojeny se silnými emocemi a vyvolávají ve svých stoupencích pocit nadřazenosti**... a mívají větší cenu nežli lidský život.

Manipulátoři, kteří ovlivňují druhé lidi, jsou proto neradi, když jejich příznivce začne ovlivňovat někdo druhý. Z tohoto důvodu se snaží své příznivce odříznout od okolního svět tím, že okolní svět démonizují. A právě tohle je odhaluje. Nevidí v ostatních lidech část Božího stvoření, ale mluví o nich jako o nepřátelích Boha, čímž se sami usvědčují jako nepřátelé lásky, kterou je sám Bůh. Manipulují slovy Písma, tak aby vytvořili závislost lidí na sobě, nikoliv na Duchu Božím. Nic nového pod sluncem.

(Brain Washing, Kathleen Taylorové): Str. 51-53 **V sektách většinou převládá pocit izolace...** vnímají rozpor mezi svým vlastním světem, kde vládne Bůh a je všechno v pořádku a světem... členové sekty se domnívají, že mají pověření od svrchované autority... většina členů

sekt jsou idealisté, kteří touží nejenom po duchovním osvícení, ale také po šanci pomáhat druhým lidem... Sekty daleko přísněji kontrolují informace: zatímco v náboženství se jedná o svobodný a informovaný souhlas ze strany, toho co se k náboženství připojuje, lidé, kteří se přidávají k některým sektám, se možná k těmto sektám připojují svobodně, ale nejsou informovaní, a když informace získají, už nebývají svobodní... **Členové sekty mívají sklony démonizovat všechny mimo sektu...** mají apokalyptickou vizi společnosti ...je to svět, který musí být zničen, než přijde jejich vysněná budoucnost.

Historické bádání ukazuje, že údajná originalita myšlenek vůdců sekt je falešná nejenom stále se opakujícím motivem získat následovníky, ale i tím, že vůbec nejsou nové a originální, nýbrž převzaté. Tím nejznámějším příkladem je předpovídání dat o konci světa. Apokalypsou získávali sekty své členy odjakživa. Ale najdeme i stále se opakující' zaručeně nová vysvětlení' různých dalších pasáží Bible, Koránu, či jiných náboženských knih. Stačí vždy přeskočit pár generací zpět, abychom zjistili, že naši předkové byli myslící a kladli si tytéž otázky a dokázali pomocí slov ovlivňovat myšlení statisíců. K tomu jim nahrává smrtelnost člověka, který si svoji současnost odnáší nenávratně k zapomnění a umožňuje tak opakovat stejný podvod mnohokrát za historii.

(Brain Washing, Kathleen Taylorové): Str.54 **Vůdci sekt často zdůrazňují svou údajnou originalitu**, ve skutečnosti jsou to myšlenky, které se stále v historii opakují.

Čas je veličina, se kterou pracují vládci, vůdci, zaměstnavatelé celé lidské dějiny. Pomocí času zaneprázdňují své otroky, aby jim zmenšili prostor k samostatnému myšlení, sdružování se mimo hranice, který jim promyšleně přidělili. Ačkoliv se to zdá na první pohled nesmyslné, právě tradice (např. zaznamenaná dvoutisíciletá víra církve spolu s chybami i pokrokem) a její znalost, pomáhá odhalit opakující se chyby a vážit si těch předků, kteří se je tehdy nebáli odhalovat. Je zajímavé, že všichni ti, kteří se snažili založit si nějakou organizaci pro sebe, manipulovali s historií. Ovládnout mysl lidí byla a je cesta k ovládnutí lidstva.

(Brain Washing, Kathleen Taylorové): Str.60 **Sekty zabírají svým členům mnohem více času a energie**, nežli běžná náboženství : obsazují velkou část vnitřní krajiny svých členů a někdy ji dokonce ovládnou celou. (str. 294 Vymývač mozku si vždy bude přát, aby cílová masa zůstávala neustále ve stresu nebo ji něco neustále zaměstnávalo nebo nejlépe obojí, protože se tak sníží pravděpodobnost, že by si lidé mohli zastavit a přemýšlet.)

Proč jsem se nechal zmanipulovat i já? Protože jsem obyčejný člověk, který touží po společenství s druhými, touží být užitečný, milovaný. Protože stejně jako všichni lidé, podvědomě vím, že existuje něco víc než jenom hmota, tělo, inteligence. Protože jsem člověk, stvořený k obrazu Božímu, a ve své přirozenosti spojuji v sobě svět duchovní a hmotný,

protože podvědomě vím a toužím po tom, abych byl schopen poznávat a milovat svého Stvořitele. Protože jsem byl a jsem idealistou, jsem snadným terčem pro manipulátory s myšlením. Jistě však i stejnou měrou pro svou mužskou ješitnost a touhu být nejen platný, ale také důležitý. Do sekty jsem vstoupil svobodně a svobodně jsem do ní mnoho investoval. A když někam hodně investujete, jenom nerad si přiznáváte, že to byla chyba. Obzvláště, když je vám neustále předkládáno, že na konci obdržíte svoji zaslouženou odměnu. Jenže žít se má život nyní. Již dnes jsme součástí spásy, těla živého Krista a ne až po smrti. Bůh nás miluje již dnes a daroval nám skvělý život, abychom jej žili (čistě, ale radostně) pro něj již dnes. Nepatříme lidem, ale Bohu.

(Brain Washing, Kathleen Taylorové): Str.61-69 V sektách skupina sama sebe označuje za spasené... zatímco lidé mimo sektu jsou... zatracováni, takže kdo nepatří do skupiny vlastně představuje určité mravní selhání... **Sekty mívají většinou velkou skupinovou soudržnost, jejich členové sdílejí společná přesvědčení**, provádějí stejné... rituály, někdy nosí stejné oblečení... **Díky členství ve skupině může člověk zažívat dva příjemné pocity**: jednak není sám a jednak nenese za nic odpovědnost... získávají sníženou hladinu stresu, větší vyrovnanost, méně časté zneužívání návykových látek, zdravější stravu a celkově méně stresující životní styl... Být členem skupiny naplňuje skryté potřeby vůdce i jeho stoupenců.

Bůh neřekl, že stvořil tento svět špatně, jak tvrdí sekty, nýbrž řekl, že bylo dobré, co učinil. Dokonce si svého stvoření natolik vážil, že i po několika tisíci letech válek, vražd, sobectví (tak popisují svět ti, co na Boží dílo žárlí), poslal svého Syna, aby za svět (za svět ve kterém existuje také mnoho ovoce Ducha Božího, lásky, radosti, pokoje, dobroty, laskavosti), za svět, který dodnes miluje, poslal svého Syna, aby za něj zemřel. Proč? Lidský jedinec totiž není jen něco, ale je někdo. Je schopen poznávat, být svým pánem, svobodně Bohu odpovídat vírou a láskou. A právě skrze lásku k nám všem náš Stvořitel hovoří. Jedině ti, co na Kristovu nezištnou lásku žárlí, se mohou odvážit tak nesmyslného činu a postavit se do cesty mezi člověka a Boha. Jedině ti, co Syna zavrhlí a stali se tak Antikristem, se mohou snažit manipulovat s lidským myšlením k oddanosti organizacím, vůdcům, mrtvé liteře a jiným podobným věcem. Jedině takoví lidé, dokážou tento svět špinit tak, jako by se Bohu vůbec nepovedl.

(Brain Washing, Kathleen Taylorové): Str.319 Součástí mnoha postupů, **jak odolat pokusům o ovlivňování, je schopnost zastavit se a přemýšlet. Kritické myšlení a skepse a humor jsou projevy této schopnosti...** 323: Ti kdo reagují nepřátelsky na různé sekty, posilují oddanost jejich přívrženců k sektě... Přímé zpochybnění nemusí být nejlepším způsobem, jak potírat éterické ideje. Stejně jako při použití síly okamžitě narazíme na problém odporu. Tedy je zapotřebí pracovat nenápadněji a v delším časovém horizontu.

Jisté je však jedno: ve světě byly a budou sekty. Vždy se najdou lidé, kteří nechtějí nést těžké břímě odpovědnosti za samostatné myšlení, kteří si usnadní život tím, že nechají za sebe myslet jiné. Nevidím důvod, proč bych je měl za každou cenu od jejich rozhodnutí odrazovat. Pamatuji si, že já bych se při vstupu do náboženské společnosti Svědkové Jehovovi také nenechal přemluvit k návratu. Ale na druhou stranu nevidím žádný důvod, proč bych si nemohl dovolit k problematice sekt něco říci, když jsem v ní skoro třicet let žil. Jenom jsem chtěl upozornit na to, že všechny sekty používají stejné metody k manipulaci s myšlením. Jaké to jsou? Pátrejte a jistě se k nim pročtete. S trochou kritického myšlení je dobře rozpoznáte. Pak už to chce jenom trochu odvahy a otevřít své srdce k Duchu Božímu..

JAK ZÍSKAT BOŽÍ MOC?

Současný stav

V jednom článku z křesťanského časopisu jsem se dočetl, že církve si uvědomuje, že jí chybí Boží moc. K čemu ale církve potřebuje Boží moc? K uskutečňování svých vizí, svých programů, svých školení a kurzů? Přiznám se, že mne proto potěšilo, že si mnoho křesťanů dnes uvědomuje, že jim Boží moc chybí. Bůh zřejmě necítí potřebu se skrze tyto aktivity výrazněji projevovat. Toto vědomí je lepší varianta, než aby Boží moc byla imitována, jak jsme to mohli vidět v devadesátých letech na setkání s cizokrajnými evangelisty. V té době mělo jít o předejdu dalekosáhlého probuzení. Naštěstí tyto manifestace zůstaly mezi zdmi stadionu, „vodotěsně uzavřeného“ před novináři a jen občas se tu a tam objevily v radikálnějších sborech.

Rád bych zde podotkl, že vyučování, ať už formou školení, kurzů nebo konferencí považují za správné a důležité. Církve vždy pořádala rozličné akce a pokud je Duch Boží v církvi, bude církve k nejrůznějším aktivitám ponoukat. S čím však mají mnozí problém, je obsah a náplň těchto věcí nebo dokonce povýšení těchto aktivit na princip nebo dokonce cíl. Například církve věří, že všichni mají být jedno a někteří se domnívají, že když ostatní zapojí do svých „Bohem darovaných“ kurzů, společnost to uvidí a uvěří. Zdá se, že církve našla způsob, jakousi páku, na uvolnění Boží moci. Někteří se domnívají, že když metamorfují svůj sbor na sbor skupinkový, že našli mechanismus růstu a proto věnují enormní čas na vybudování „správné struktury“. Jiní jsou přesvědčeni, že když zvolí tu „správnou“ metodu evangelizace, že způsobí probuzení. Další našli klíč k „uvolňování“ Boží moci skrze atakování mocností temna, které prý mají moc ve svém teritoriu zabraňovat lidem přijít ke Kristu. Všechny tyto techniky nutně povedou k frustracím, protože nebudou „fungovat“. Bůh jednoduše není ten, kdo nabízí svoji moc výměnou za zmechanizování a nalezení těch „správných metod“.

Ačkoliv Boží moc dnes prý není k mání, neplatí to o některých duchovních darech, jako je proroctví. Tento dar dnes zažívá inflaci. Pokud se ohlédnu zpět, zaslechl jsem řadu proroctví o budoucnosti. O přicházejícím průlomu, probuzení, rozmachu českého národa, stejně jako proroctví o soudu nad církví, stagnaci a úpadku. Zdá se mi, že ať se stane cokoliv, je možné z této zásoby vždy vytáhnout to potřebné proroctví s tím, že vše bylo známo dopředu. V poslední době se stává, že se proroctví vynášejí zpětně. Byli prý ti, kteří prorokovali záplavy, destrukci Obchodního centra apod., jen to zůstalo neznámo. Stejně jako v inflační vlně vzrůstá množství peněz, ale jejich hodnota klesá, tak je to i s prorockým slovem.

Výprodej Boží moci

Jak je to tedy s Boží mocí? Bůh je osobou, nám důvěrně blízkou, milující. Poddává se nám jako synům. Má spočteny všechny vlasy na naší hlavě. Věřím, že je pro něho radost se k nám přiznávat, žehnat nám. Jsem na pracovišti, kde mnozí máme děti v předškolním věku. Často se svými ratolestmi chlubíme, co už dokážou, co dovedou. Jednoduše rodič je naplněn hrdostí, když jeho děti udělají něco správně a chlubí se tím. Bůh se chlubil Jóbem před samotným Satanem a Ježíš se k nám přiznává před svým Otcem. Má to ale podmínku. On se nepřiznává ke všemu, co děláme, ale jen k tomu, co je chvályhodné, dobropověstné, co vede k oslavení jeho Otce. Tam nelituje svých darů, tam se nestydí vyvýšit své jméno a nešetří ani Boží mocí. Ovšem nepropůjčí se k tomu, aby se přiznával k něčemu jen proto, že ho o to prosíme nebo proto, že tak činíme v jeho jménu. Můžeme přitom mávat prápory, pořádat šavlové tance, skákat do vzduchu, hlasitě křepčit a prorokovat. Nic platno, Bohem to nepohne!

V první polovině devadesátých let mne doslova bolelo, když letniční sbory byly devastovány učením hnutí Víry, které se masivně šířilo skrze knížky Hagina, Margiese, Ekmana... a dalších. Tyto knihy sice působily nadšení, ale Boží moc v nich nebyla. Menší nadšení tehdy působilo, že místo abych tyto věci nadšeně aplikoval, začal jsem je zkoumat a své rozumy si nenechal pro sebe, ale začal je sepisovat. Zpočátku dokonce na objednávku církve. Věřím, že se to Bohu líbilo a mnohokrát jsem se modlil za literaturu, a ostatní, aniž bych je o to žádal, mi potřebné knihy sami nosili.

Zakoušení Boží moci

V této době jsme pořádali pouliční evangelizace, kde se Bůh přiznával ke svému slovu. Jednou jsme zvěštovali evangelium na nároží obchodního domu a lidé byli neteční, obcházeli nás a bylo vidět, že jim je naše počínání krajně nepříjemné. Jednoho přírodního léčitele (alespoň takto se nám on sám identifikoval) mé řečnění natolik rozrušilo, že přiběhl, sundal mi brýle a zaryl mi palce do očí. Pak se otočil a řekl ostatním, že jestli nepřestaneme, že mne oslepí. Nevím, nakolik šlo o nadsázku a snahu nás vystrašit a odradit a nakolik byl ve svém evidentně vyšinutém stavu odhodlán k realizaci. V onu chvíli mne obklopil zvláštní klid. Věřil jsem, že když mám doma rozepsanou studii, kterou chci psát k jeho slávě, že Bůh nedovolí, abych oslepl. Celou tu dobu jsem se modlil a náhle pocítil příliv odvahy, která stěží byla jen ze

mne. Normálně by se mi totiž rozklepala kolena. Po modlitbě nahlas a přes tlak jeho prstů v očích jsem začal pomalu postupovat směrem k němu. Zvolna začal ustupovat. Čím více couval, tím více jsem dostával kuráž a s rukama podél těla jsem rázně vykročil proti němu. Kdyby zůstal stát, asi by mi ty oči skutečně vypíchl. Když viděl mojí rozhodnost, polevil, vrátil mi brýle do kapsy, pustil mně a začal mi sprostě nadávat a posmívat se, nicméně rychlým krokem vyklidil pole. Najednou zde byl zástup lidí, které tato „podívaná“ přilákala. Vrátil jsem se a pokračoval v kázání, ale tentokrát překvapení lidé již naslouchali. Šlo o jeden z mnoha skutků, který, věřím, mezi námi Bůh konal.

Jindy nás velice obtěžoval nějaký muž, který tančil na naše písničky, a jeho chování odpuzovalo kolemjdoucí. Zesměšňoval naše slova. Nechali jsme ho být a nevsílali si ho. V tu chvíli se k našemu místu doslova rozběhl rozzuřený obrovský muž, z kterého číselo násilí. Sprostě klel a hučel jako pilinová kamna. Tentokrát se mi opravdu podlomila kolena... Myslel jsem, že nás smete. Ve skutečnosti proběhl kousek okolo nás, ale chytil pod krkem ono posmívače a doslova jej vlekl po chodníku, zatímco druhou rukou fackoval svoji „kořist“. Z celé podívané v číselo – nevím jak to lépe nazvat – jakási „posvátná hrůza“. A opět, lidé začali naslouchat. Druhý den jsem úplnou náhodou tohoto potlučeného muže potkal na ulici. Na můj dotaz řekl, že to není on a rázně odmítl rozhovor.

K čemu je Boží moc?

Proč o tom nyní píšu? Někdo by to považoval za náhodu. My, kdo jsme byli v tom, nikoliv. Proto ten, kdo opravdu zažil Boží moc, si je dobře vědom, že tato síla není z něho. Nedá se nijak přivolat, nijak osedlat. Je to moc k tomu, aby vyvýšila Jeho, ne nás. Oba tyto příklady ukazují na to, že nikoho by v tu chvíli nenapadlo, že jde o nějaké divadlo nebo o to, že tuto moc má někdo z nás. Přesto tím lidé byli zasaženi a hlavně – v úžasu jsme byli i my. Nikdo z nás to nenaplánoval, nezrežiroval... No řekněte, uměli byste takto zaujmout netečný zástup? Věděli jsme jen, že děláme to, k čemu nás On povolal. Naše evangelizace netrvaly věčně. Nakonec utichly, protože začalo být v módě „přátelské evangelium“ a zde bylo tolik „konfrontace“. Z některých sborů si dokonce stěžovali, že naše pouliční hudební projekce nedosahuje „profesionální“ úrovně a nedělá křesťanství tu „správnou“ reklamu... Místo toho pořádali hudební konference a nakonec tance s vlajkami. To je zřejmě svědectví mnohem lepší.

Jak získat Boží moc?

„Vstoupil do jedné z lodí, která patřila Simonovi, a požádal ho, aby odrazil kousek od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Simonovi: "Zajed' na hlubinu a spust' te síť k lovu!" Šimon mu odpověděl: „Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to učinili, zahrnuli veliké množství ryb, až se jim síť trhaly. Dali znamení svým společníkům na druhé lodi, aby jim přišli na pomoc. Oni přijeli a naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly. Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.“ Neboť jeho i všechny, kteří

s ním byli, pojal úžas nad tím lovem ryb; stejně i Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi.“ (Lukáš 5,3–10)

Jak tedy znovu získat Boží moc? Je proto nějaký návod nebo muštr? Jednou Petr a ostatní učedníci loví celou noc ryby. Nechytí vůbec nic. Věřím, že vyzkoušeli všechny techniky, byli přece zkušenými lovci. Probrázdili jezero křížem krážem, pokus za pokusem, až toho k ránu zanechali. V tom přichází Ježíš, nasedá do loďky a začíná kázat. Zástupy začínají naslouchat. Poté Ježíš učedníky vybízí k novému rybolovu. Učedníci toho ale už měli plné zuby a odpovídají: „Pane, celou noc jsme zde lovíli a žádný výsledek...“ Jeden z nich, Petr, to však zkusil a řekl: „Dobře Pane, na tvé slovo to zkusíme znovu a spustíme síť, kam ukazuješ...“ (parafráze). Náhle, bez námahy a v krátké chvíli se síť trhaly pod nápořem ryb. To nejdůležitější však mělo teprve přijít. Když tento zázračný rybolov skončil, na Petra doléhá jeho hřích a nemůže snést Boží přítomnost. Pán však řekl: „Ode dneška budeš rybářem lidí.“ Jinými slovy: „Petře, jestli chceš, aby evangelium bylo účinné, zapomeň na své techniky, dovednosti, zkušenosti... Zahod' lidské návnady a triky. Spolehni se na mé slovo. Buď stále se mnou, abys pochopil, co chci a co žádám a já se k tobě budu přiznávat.“ Petr tak byl vlastně první ulovenou rybou z lidí k službě na Boží vinici.

Věřím, že toto církev potřebuje slyšet! Celý příběh začíná kázáním slova zástupům. Církev tak, stejně jako učedníci, potřebuje odhodit přítěž svých technik, strategií, zkušeností a představ a jako prostý rybář vyjet na jezero – s Kristem na palubě – a naslouchat, co Duch praví církvi. Nelze říci, co uslyšíš, to bych zde zase popsal metodu. Někdy Petr jen poslechl a šel do domu pohanů. Jindy se postavil a oslovil okolostojící na ulici. Jindy kázal v chrámě. Vždy měl ale jistotu, že ho povolal Pán a že jen poslouchá svého Mistra. Z historie církve jsem četl mnoho různých způsobů, jak Bůh poslal ryby do sítí. Jedno ale mají všechny příběhy společné: nelze z nich udělat metodu! Jedna společná věc zde ale je, a to je pomazané, usvědčující kázání, volající k pokání a smíření s Bohem. Sám Petr, velký kazatel, když se setkal s účinky slova, byl obviněn z hřichu a stejně tak ve svých kázáních volal k pokání. A to je přesně to, co dnes církev odstranila jako nadbytečné, příliš konfrontační a nepřátelské. Někdy totiž tato kázání měla svoji dohru v ukamenování, uvěznění nebo ve vyhnanství. A ostatně, komu by se do toho znovu chtělo?

DUCHOVNÍ OTEC MOBILŮ: DNEŠNÍ TELEFONY JSOU OBLUDY, MÁLOKDO SE V NICH VYZNÁ

První člověk na světě, který si zavolal z mobilního telefonu, byl americký inženýr Martin Cooper. Bylo to v roce 1973 v New Yorku a u ucha tehdy držel téměř dvoukilový prototyp mobilu. Vytvořit něco jako mobil ho napadlo při sledování seriálu Star Trek. Líbil se mu přístroj, který používal kapitán Kirk.

"Baterie vydržela dvacet minut, ale mobil jste po tuhle dobu u ucha beztak neudrželi," říká duchovní otec mobilů Martin Cooper o prvním prototypu

Když Martin Cooper tehdy stál na jedné z newyorských ulic a telefonoval z prvního mobilu na světě, nenapadlo [ho](#), že to bude úspěch. A ani ve snu by si netroufal odhadnout, jakého vývoje se jeho myšlenka v budoucnu dočká.

Seznamte se s Martinem Cooperem

Martin Cooper se narodil v roce 1928 v Chicagu, ve státě Illinois. Je inženýrem elektrotechniky a proslavil se jako duchovní otec myšlenky na vývoj mobilního telefonu. První prototyp prý dokázal sestrojít se svým týmem za pouhých 90 dní.

Jako první si se svým týmem z americké Motoroly zavolał v roce 1973 z prototypu mobilu z ulic New Yorku. Vývoj prvního mobilu vedl jako viceprezident a šéf divize vývoje americké Motoroly, později se stal korporátním ředitelem této společnosti pro výzkum a vývoj.

Výsledek jeho usilovné práce komerčně Motorola uvedla až v roce 1983. Cooper však firmu opustil ještě před startem prodeje prvního mobilu.

Dnes působí jako ředitel frimy ArrayComm, která se zabývá vývojem tzv. chytrých antén a vylepšováním bezdrátových sítí. Je jejím zakladatelem a vlastníkem.

Nápad na sestrojení mobilního telefonu mu pomohla uskutečnit americká Motorola. První prototyp se objevil právě v [roce](#) 1973, tedy před více než 35 [lety](#). Jednoduché to však nebylo, jelikož neexistovala žádná infrastruktura. Pro první pokus se tedy musela vymyslet i příslušná síť.

"V podstatě jsme zastavili veškerý dosavadní vývoj v naší společnosti a všichni jsme pracovali na telefonu a infrastruktuře, aby celá věc fungovala," řekl BBC Cooper.

Inspirace přišla ze Star Treku

Na myšlenku vývoje mobilního telefonu ho přivedl komunikátor, který používal kapitán Kirk z populární ságy Star Trek. Vývoj prvního mobilu prý v přepočtu na dnešní hodnotu [peněz](#) stál neuvěřitelný jeden milion dolarů, tedy při současném kurzu asi 20 milionů korun.

"Ještě v roce 1983 stál mobilní telefon 4 000 dolarů, což by byl dnes ekvivalent více než deseti tisíc dolarů," říká Cooper. Mobil tedy v roce 1983 vyšel zájemce zhruba na 200 tisíc korun, což je při dnešních [cenách](#) i těch nejlépe vybavených mobilů více než desetinásobek.

V té době to byl ale telefon vážící přes kilogram a nesl název Motorola DynaTAC 8000X. Právě tento první komerčně prodávaný mobil na světě byl výsledkem usilovného vývoje Cooprova týmu.

Cesta k prvnímu mobilu byla trnitá

Cesta k vývoji prvního prototypu prý nebyla vůbec snadná. Před týmem Martina Coopera stála na tu dobu velmi složitá otázka, jak vměstnat tisíce součástek do navrženého těla telefonu.

"Naši designéři odvedli perfektní práci, přesto jsme po [čase](#) skončili u přístroje vážícího téměř dvě kila," říká dnes Cooper.

"Podstatnou část tohoto prvního telefonu tvořila ve skutečnosti baterie, která vážila čtyřikrát až pětkrát více než dnes váží celé mobilní telefony," vysvětluje Cooper důvod vysoké váhy telefonu.

"Baterie vydržela jen 20 minut, ale to zdaleka nebyl největší problém. Telefon jste totiž tak dlouho u ucha beztak neudrželi," dodává.

Kdo nemá mobil, jako by nebyl

Největší překážkou po komerčním uvedení prvního mobilu však byla velmi omezená dostupnost signálu mobilní sítě. Do té doby se používala jen pro telefony umístěné v automobilech, nikdo prozatím nepočítal s tím, že se s podobným zařízením bude moci volně pohybovat kdekoli.

"Naší výzvou bylo tenkrát vybudovat příslušnou síť s příslibem, že nám bude stačit pouze pásmo 3 MHz pro pokrytí celého světa," vysvětluje Cooper. Toto pásmo tehdy znamenalo zhruba pět běžných televizních kanálů. Už v té době totiž se svým týmem doufal, že si jednou bude moct svůj mobil pořídit téměř každý.

"Vlastně jsme tehdy dokonce i žertovali, že kdo se v budoucnu narodí, přidělí se mu mobilní číslo. A pokud nevezme hovor, bude v podstatě mrtvý," poodkrývá vizionářské myšlenky svého týmu Cooper.

"Neměli jsme ani tušení, že za méně než 35 let bude mít mobilní telefon polovina lidí na světě," říká. Nepředstavitelná pro něj byla i myšlenka, že si budou lidé mobilní telefony jen tak mezi sebou dávat.

Dnešní mobily jsou obludy

Mobilní telefon byl přitom původně vyvinut jako důležitý pomocník pro doktory a zdravotnický personál ke zvýšení kvality jejich komunikace. I budoucí telefony by na toto původní poslání neměly dle Coopera zapomínat. "Mobilní telefony by měly lidem v budoucnu usnadnit život. Pro mě je nejdůležitější, aby byly součástí revoluční zdravotnické péče," říká dnes už 81letý Cooper.

Dnešní mobily jsou podle něj "obludy". Moderní chytré telefony prý zcela změnilly trh a způsob, jak lidé své přístroje využívají. Technologie se z původního telefonování začaly soustředit na další funkce jako je hudební přehrávač, navigace či integrovaný fotoaparát.

"Vždyť jen manuál k dnešním telefonům je větší a těžší, než samotné přístroje," podivuje se Cooper. "Dobrá technologie je intuitivní, dnešní mobily vás ale nutí, abyste se stali inženýry," vysvětluje.

A jaká je podle něj budoucnost? Mobily se prý v budoucnu přesunou lidem doslova do kůže a stanou se jejich otroky: "V daleké budoucnosti se zřejmě telefony budou vkládat přímo pod kůži za uchem, a to společně s velmi výkonným [počítačem](#), který se tak v podstatě [stane](#) vaším otrokem," uzavírá své povídání pro BBC vynálezce prvního mobilu.

PROBUZENÍ JAKO BICYKL

Jeden politický vedoucí řekl, že integrace Evropy je jako kolo. Když se přestane šlapat, zastaví se a spadne. Podobné je tomu s učením o „Probuzení poslední doby“. Všimněme si, že když charismatičtí křesťani začnou padat únavou, vždy se objeví nové proroctví o tom, že probuzení je již za dveřmi. V jednom sboru vedoucí nařídil zakoupit koberec, protože až přijde probuzení, lidé budou padat na záda a mohli by si ublížit. Jedna církev pak začala ve zvýšené míře již nyní ustanovovat státem placené duchovní (někdy i včetně jejich manželky), protože až přijde probuzení, bude jich náhle třeba. Ať to lidé zaplatí, vždyť z toho budou mít nakonec požehnaní. Jedna evangelikální denominace si dokonce zřídila autoritativní učednický model jednomužných, pyramidálně řízených domácích skupinek, který dokázal vážně poškodit řadu zdravých sborů a přivodit hlubokou krizi desítkám jednotlivců. Když jsem s bratrem, jinak skvělým a upřímným člověkem, který tuto věc přivezl ze zahraničí, mluvil a probíral s ním tyto excesy, byl ze srdce přesvědčen, že tento systém je dobrý, jen dochází k jeho zneužívání. Pravý opak byl pravdou. Nicméně, až přijde probuzení, tato struktura – podle mnohých- prý pojme řadu konvertitů. Spousta problémů se prostě vyřeší „až přijde probuzení.“ V dalším případě jsem viděl celou velkou místnost napěchovanou Novými Zákony, které nikdo nečte a práší se na ně. Jsou přichystány na „Velké probuzení poslední doby“. Dalo by se s nadsázkou říci, že „probuzení světi prostředky“.

Až ovšem uplyne nějaká doba, třeba desítka let, a probuzení stále nikde, povstane další prorok, který vyhlásí nové „teď máme to právě“ a vše nastoupí znova... Na jednom setkání církevních vedoucích jsem se osmělil vznést dotaz, kde se v Bibli mluví o příchodu probuzení „poslední doby“? Byl jsem zahrnut řadou proroctví od „Božích generálů“, kteří přece to probuzení jasně předpověděli. Když jsem trval na důkazu z Písma, nikdo nebyl sto mi odpovědět, zato jsem dokola slyšel, co jsem to za letničního, který zpochybňuje „probuzení poslední doby“. Při jedné takové příležitosti, s jinými církevními vedoucími, mi nakonec bylo řečeno, že pokud bychom nekázali o přicházejícím probuzení, lidé by ztratili motivaci k evangelizaci. Dav je zřejmě důležitější než jednotlivec. Jak smutné!

Když ale selže i další sada proroků, církev začne vytvářet učení, že toto probuzení musí vyprodukovat vlastním úsilím a hledají se důmyslné páky, nejlépe skrze pocit viny, jak lidi přinutit, aby ve zvýšené míře přiváděli nové lidi do sborových budov. Musí přitom odstranit vše, co by nově příchozí mohlo pohoršit, jako je poukaz na hřích, úzkou cestu, kříž nebo jakoukoliv konfrontaci. Stačí jen někoho prostě pozvat třeba na dobré jídlo, sportovní akci... jen když přijde. Tak se pozvolna církev zaplňuje neobrácenými lidmi, kteří nemají Ducha Božího, ale projevují se u nich duchovní dary, jsou učeni mluvit jazyky a modlí se k Bohu, který ovšem ani není jejich Otcem. Na náměstí čtou Bibli neobrácení herci, snad jen proto, aby přitáhli pozornost a rozmnožili řady příchozích. A tak tam, kde už není Boží moc, nastupuje reklama a manažment. Snad nikdy v historii neměla slova „ne každý kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království Božího“ větší naléhavost.

Mám proto jiný návrh: Co se vrátit k biblickému učení a vyhlížet návrat Ježíše Krista a starat se i o vlastní spásu?

KDO ZA TO MŮŽE?

Měli jsme vám tuhle neděli ve sboru kino. Motivační, jak jinak. Ach jo.

Potápěla se v něm loď. V bouři. V beznadějně situaci. Když tu svitla naděje – poblíž se zrovinka nacházela profesionální záchranná lodička jménem Corpus Christi se čtyřadvaceti čluny na palubě. Nejdřív to vypadalo jako snadná záležitost, jenže pak, ouha, zjistilo se, že z oné záchranné lodi přijde helfnout jen pár mužů, schopných spustit ze všech člunů pouhé tři. Ostatní měli zrovinka v podpalubí dýchánek s čajíčkem, odbornou diskusí na téma „Kterak zachránit tonoucího“ a bohoslužbami. Pak už jen následovaly dojemné záběry na hynoucí nebožáky, srdcervoucí hudba a závěrečná motivační řeč.

Nemám takovéhle filmy rád. Chápu, co se nám snaží sdělit, ale myslím si, že celý ten obraz je dost nevhodný a zamlčuje minimálně dvě podstatné věci.

<><

Tak zaprvé, onen obraz jaksi předpokládá, že záchranná loď jménem Corpus Christi, aneb Tělo Kristovo, je v pořádku. Že do ní neteče, že v ní nejsou díry, že si v oné bouři skutečně pluje jako na čajovém dýchánku.

Jenže nakolik jsem byl svědkem, tak aspoň u nás je pravý opak pravdou. Ta loď je totiž všechno jiné, jen ne v pořádku. Jasně, chápu, že ty díry máme na jiných místech. Ta potápějící se loď, co jste ji vyjeli zachránit, ji má třeba v trupu mezi cizoložstvím a chamtivostí, zatímco my ji máme na zádi, kde to není tolik vidět, mezi pokrytectvím, ctižádostí a pomluvami.

Potíž je v tom, že obě díry jsou pod čárou ponoru.

„Pojď,“ zveme lidi z jedné potápějící se lodi na druhou, „pojď k nám, my tě zachráníme. Nemáme v boku takovou hnusnou díru jako ty.“

Musím říct, že právě a především z tohoto důvodu mi ona neustálá masáž „musíme evangelizovat ztracené“ připomíná spíš něco jiného. Připomíná mi to farizeje, kteří obcházeli celou zemi, aby získali aspoň jednoho, aspoň jednoho obráceného.

Tak byli horliví.

A pak z něho udělali syna pekla, dvakrát horšího než oni sami.

<><

Druhá podstatná chyba v celém obraze je, že klade vinu na špatné místo a na špatná ramena.

V tom filmu je to jasné. Ti lidé se, chudáci, topí. Kdo může za to, že zahynuli? Inu, je to jasné jak ta facka – ti mizerové, co popíjeli čajíček a nehodlali plnit své povinnosti.

Realita na staré, hříšné Zemi je poněkud odlišná.

Bible pro lidi, kteří nevěří v Boha, nepoužívá termín „ztracení“, ale „hříšníci“.

Není to někdo, kdo se ne vlastní vinou někde topí, je to spíš zločinec, který jde zatvrzele dál vstříc konečnému soudu.

Musím si položit následující otázku: „Uvěřil jsem zhruba ve svých dvaceti letech. Co by se stalo, kdybych až do své smrti nepoznal Ježíše Krista a došel až k soudu neusmířený s Bohem? Koho by Bůh vinil za to, že bych byl zatracen? Kdo za to může? Kolega Pepíček, který mi neřekl evangelium, ačkoli mohl?“

Ne. Bůh z toho bude vinit mne. A pak ty, kdo mne na mé špatné cestě podporovali. Ale především mne samotného. Byla to moje povinnost a má zodpovědnost, hledat Boha a spravedlivě se s ním usmířit.

Pepíček, který mi neřekl evangelium, toho může litovat a zcela jistě přijde o odměnu, která se v tomto případě s nesením evangelia pojí, ale on není vinen tím, že já jsem ve svém jednání vytrval až do konce a sklidil jeho zaslouženou odměnu. On mne k tomu nesváděl.

Obraz je podobný, jako když já budu mít dvě děti a jedno z nich se rozhodne, že někoho okrade, a pak to udělá. Kdo může za to, že ono dítě dostane velmi ošklivý výprask? Ten druhý, který s ním sice krást nešel, ale nevaroval ho? Jistě, bylo by dobré, kdyby ho varoval a kdyby se ho vší silou snažil odradit – a já bych takové jednání rozhodně pochválil a ocenil – ale i kdyby ho nevaroval, budu mu klást za vinu, že jeho bratr dostal výprask? Že kradl? Jistěže ne.

A kdyby se Bůh rozhodl, že nás, chudáčky hříšníky, zachraňovat nebude a nechá nás v našich hříších zahynout, copak bychom mohli něco namítat? Ne. Nemohli bychom mu říct ani „popel“. Nemohli bychom ho z naší smrti vinit. Jen bychom sklidili, co jsme celý život rozsévali.

Dále, Písmo nám dává příkaz: „Kažte evangelium,“ ale jeho plnění se pojí s odměnou. Neříká: „Kaž evangelium, nebo ti přišiju zatracení tvého souseda a budu tě za to volat k zodpovědnosti.“ Ba ne. Říká: „Kaž evangelium, protože jsi sám v bezpečí (a pokud nejsi v bezpečí, ale v područí hříchu, nejprve udělej něco s tím), nic ti nehrozí, protože je to třeba a protože za to budeš v nebesích odměněn.“ Kaž ho dobrovolně. Kaž ho z lásky. Kaž ho pro jeho nádhernou úrodu. Kaž ho pro převzácnou odměnu, kterou tím získáš, vždyť ti, kdo dopomáhají druhým ke spravedlnosti, budou zářit jako hvězdy, navěky a navždy.

Jo a vůbec se nediv, když ti „chudáčci ztracení“ při tom „zachraňování“ budou pěkně kopat a nadávat ti, co že jim to děláš a že jim se v té vodě líbí, že v ní bydlel už jejich prapradědeček a proč že by oni něco měli měnit.

To proto, že to nejsou žádní „chudáčci ztracení“, ale hříšníci jako jsem já, jako jsi ty, jako jsme všichni. Vinní. Zatvrzelí. Nenávidějící napomenutí. Zasluhující odsouzení.

Pro takové přišel Spasitel a nám dal možnost se na onom díle podílet.

Ne ale ze strachu, ne jako ti, kdo mají sami kudlu na krku, koho budou případně vinit za smrt ostatních, ale jako ti, kdo jsou v naprostém bezpečí, kdo za svou práci očekávají v nebesích odměnu a pro ni a pro lásku, kterou nás Bůh miloval už od stvoření světa, podle svých možností přikládají ruku k dílu – a přitom nezanedbávají své ostatní povinnosti.

Ne jako otroci.

Jako děti.

O CÍRKVI NEVIDITELNÉ A VIDITELNÉ I JEJÍCH TROSKÁCH SKUTKY APOŠTOLSKÉ, 27. KAPITOLA

Církev byla odjakživa přirovnávána k lodi, která neomylně pluje ke svému věčnému cíli napříč dějinami. Církev jako loď – to je obraz, který se tiskne na desky biblí a zdobí nejednu modlitebnu. Tato loď má ale jednu zvláštní vlastnost, v toku času se její podoba dramaticky a radikálně mění. Nejdříve začíná jako nepatrná bárka, která se zmítá ve smrtelných nebezpečích na pokraji potopení, záhy se ale stává součástí flotily pozemských králů, ba dokonce na sebe bere v jednu chvíli podobu vlajkové lodi po světovládě toužícího válečného loďstva – vzpomeňme na křížové výpravy středověku, ke kterým právě církev dodávala zapálené ideologické výzvy. A za našich dnů na sebe církev zase bere podobu jakéhosi luxusního výletního parníku, kde jeho pasažéři tráví příjemné chvílky oddychu a společenského povyražení.

Pokud uvažujeme o církvi v tomto obraze, musíme si logicky položit otázku, kteráže z těchto podob církve je oprávněná a autentická, nebo alespoň ještě únosná a kdy na sebe již bere takovou podobu a má takový charakter, že ji Ježíš vyvrhne ze svých úst. V průběhu historie existovaly časté snahy o návrat k církvi prvotní, apoštolské, a tedy k oné malé loďce, jejíž plavba rozhodně neskýtá ani pocit přirozené nepotopitelnosti ani luxus a pohodlí. Její bezpečí je založeno na vroucích prosbách a přímlovách, na tom, aby byl obrazně mezi jejími pasažéry sám Ježíš, byť jen jako neviditelný, jako spící na zádi, který v pravou chvíli zkrotí vzteklé živly a dá plavbě opět pokojný ráz.

Jenže taková církev ztrácí pro svět svou viditelnost. Nakonec víme, že o prvotní církvi soudobí historici vůbec nepíší. Vždyť síla a podstata takové církve spočívá nikoli v ohromujících sakrálních stavbách, velikých chrámech a katedrálách, ani v účasti na světské moci, ani nespočívá v uspokojování nejrůznějších tužeb lidské seberealizace, ani v kázání o snazším pozemském životě, ale v hlubokých prožitcích víry, ve spatřování Pána po pravici, když v tomto životě všelijak kolísáme, klesáme, bloudíme, abychom shůry přijímali vždy novou sílu a nové zjevení.

Ovšem taková církev vlastně ztrácí v tomto světě jakýkoli pevný bod. Je to církev duchovní. Jejími stavebními kameny jsou mnohem spíše lidská srdce než cokoli jiného viditelného. Taková církev je samozřejmě neviditelná nejen pro svět, ale dokonce i nám samotným se tak snadno často ztrácí z dohledu. Mizí nám, kdykoli je náš duchovní zrak z nejrůznějších důvodů zaslepen, když naši pozornost poutají pouze časné starosti a radosti, anebo když jsme zase sevřeni úzkostí a nejistotou natolik, že je náš duchovní zrak víry zcela ochablý.

Ano, i touto cestou přicházíme k termínu církve neviditelné. Neviditelná církev. Církev eschatologická. Duchovní církev všech věků, církev bojující a vítězná, ale také i ta, která zde ještě není a přijde po nás, a bude mít zase svá pokušení, bloudění, pohoršení i zklamání ale rovněž i svá zjevení a vítězství. Pro tuto neviditelnou církev nemají denominační hranice

žádný význam, mají v ní místo i ti, kteří stojí třeba zcela na okraji církve viditelné ba i mimo ní, mají v ní často pevné místo i ti, které viditelná církev zavrhlá. Jsem ostatně přesvědčen, že Bůh hraje s tímto světem mnohem vyšší hru, která neskonalé přesahuje hranice nějaké sebespasitelné denominace. Vždyť Kristus je nazván světlem, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět, a my vlastně ani nevíme, jakým způsobem se tak děje, jak všelijak se Ježíšovo božské světlo do lidské duše promítá.

Mluvíme-li o církvi Kristově, o církvi neviditelné, kterou není možné spočítat, zamatrikovat či denominačně vymezit, pak přicházíme k jinému biblickému obrazu, ve kterém je církev nazývána Kristovým Tělem. To je vskutku duchovní obraz, který nám může být inspirací.

Církev povstala po Ježíšově vzkříšení. Ale Ježíš po svém vzkříšení již nechodil se svými učedníky jako dřív. Vzkříšený Pán, jeho vzkříšené Tělo mělo zvláštní charakter. Objevoval se tu i onde, Ježíš se dal poznat truchlícím ženám, které si myslely, že je zahradníkem, objevil se náhle mezi učedníky, procházel zdí, ba dokonce ho učedníci ani nepoznali, jen tušili, že to je Pán a někteří o tom dokonce pochybovali (Matouš 28,17). A jako tomu bylo s Ježíšovým vzkříšeným tělem, je tomu podobně i s jeho tělem duchovním, s jeho církví. Objevuje se znenadání a náhle zase mizí. Někdy se zase objevuje v takových projevech, že si ani nejsme jisti a často pochybujeme, zda je to skutečně ona. A pokud by ji chtěl někdo nahmatat, je mu stejně jako Tomášovi dovoleno dotknout se pouze jejích zakrvácených ran. Kristova církev je tajemným tělem, stejně jako bylo tajemné tělo Ježíšovo po vzkříšení.

Takové jsou vlastnosti církve neviditelné, té církve, pro jejíž zhmotnění či zviditelnění v tomto našem přítomném věku bylo již toho tolik nabožováno, ba vyteklo mnoho krve, ba hořely hranice a vedly se letité války. Tyto boje však změnu nepřinesly, ale naopak jen rozčarování, zklamání a spousty pohoršení.

Když totiž takto uvažujeme o církvi neviditelné, tedy církvi, abych tak řekl ideální, pak musíme jedním dechem poznamenat, že nesmíme pohrdat tou církví, kterou bychom nazvali církví viditelnou, církví, která na sebe bere všechny ty roztodivné podoby a jejímiž údy jsou lidé s nejrůznějšími chybami, nad kterými možná kroučíme hlavou, a jejímiž údy jsme koneckonců i my sami.

Začali jsme obrazem církve jako lodi plující po širém moři dějin tohoto světa. V našem úvodním textu z knihy Skutků jsme si připomněli autentickou událost, kdy se apoštol Pavel plavil do Říma. Tato plavba nebyla rozhodně obyčejná. S Pavlem byli na lodi lidé nejrůznějšího původu a ražení. Byli tam jeho nejbližší spolupracovníci, byli tam i jeho noví sympatizanti a obdivovatelé, byli tam další vězni, byli tam rovněž jejich věznitelé, a pak spousta lidí všelijak nahodilých. Pak přišla veliká bouře trvající po řadu dní, která jakoby celou posádku stmelila v jeden celek bojující o holý život. A tu k Pavlovi přistoupil anděl Páně a řekl mu, že nikdo z těch, kteří s ním plují, tedy i včetně jeho věznitelů, nepřijde o život, jenom loď vezme za své.

Myslím, že také zde je obraz církve, řekli bychom té neblaze viditelné, kde jsou rovněž lidé různého ražení, nejrůznější existence, z nichž někteří i všelijak odporují nebo pochybují o pravdě evangelia, jiní se v církvi ocitli více méně nahodile, někteří se do ní přivdali a přiženili, jiní zase pramálo dbají o věci víry a zkrátka se tak říkajíc pouze vezou. Možná by se zdálo, že za takových okolností by bylo pro ty duchovně osvícenější nejlepší utéci na záchranných člunech a plavit se na vlastní pěst a spoléhat se na svou svatost, prostě zmizet z takové společnosti a snít si svůj sen o ideální dokonalé neviditelné církvi. Jenže to nešlo, a také Boží záměr byl jiný, Hospodin má na mysli záchranu úplně všech, kteří jsou právě v tu chvíli na lodi, nikoli jen těch několika opravdových věřících křesťanů. A snad proto se také v našem oddílu překvapivě dovídáme i přesný počet pasažérů, bylo jich 276. Nikdo tedy není zapomenut, všichni jsou do jednoho spočtení. A my se přece smíme domnívat, že měl-li nebeský Pán, pro pouhou přítomnost svého svědka apoštola Pavla, na mysli časnou záchranu všech lidí na lodi, oč spíše má na mysli nebeský Otec záchranu všech lidí kvůli svému Synu Ježíši Kristu, pro jeho vtělení i jeho věčnou oběť za hříchy celého světa (2. Kor 5,19; 1. Tim 2,4).

Ale tehdy se loď rozbila o skalisko a celé osazenstvo se snažilo zachránit. Jedni byli výborní plavci, jiní použili trosk lodi a za pomoci všelijakých prken a trámů se dostali k blízkému břehu. Boží slovo k Pavlovi se naplnilo, nikdo nepřišel o život.

Církev má podobnou vlastnost jako ona loď. I její trosky mají moc zachraňovat život. Bůh nepotřebuje pyšných nepotopitelných křižníků. Plavíme-li se na lodi církve, pak nám stačí k naší záchraně jediný prám, jediný kus dřeva, abychom se na něm dostali ke spásnému břehu. Nakonec na naší duchovní plavbě skutečně potřebujeme k záchraně jen jediný kus dřeva, Kristův kříž, který nás zachraňuje pro věčnost a skýtá nám jistotu bezpečí Boží přízně. V tom spočívá ta největší síla křesťanské víry a právě v tom se křesťanství liší od všech jiných nauk a ideologií. Totiž že i když ve svém životě třeba výhradně vlastní vinou ztroskotáme a hrozí obrazně řečeno, že se roztrháme o nějaký útes, existuje pro nás jeden nepohybný bod. Vždycky se můžeme přihlásit ke své slabosti a ke svým proviněním a stát se pouze kajícím lotrem na kříži nebo celníkem, který se v chrámě bije v prsa a bojí se pohlédnout k nebi, anebo marnotratným synem, který se přibližuje k domu svého otce cestou poníženosti. Vždyť hovoří-li Ježíš o úzké cestě vedoucí k životu, má na mysli právě tuto cestu kříže, cestu trosečníků, na které z naší lidské chlouby nezbylo už opravdu vůbec nic.

A proto nepohrdejme nikým a ničím, co je v této lodi zvané církev. Nepohrdejme ani, když se nám zdá, že z ní nezbyly než trosky. Třebaže toho šla spousta ke dnu, něco z ní dále plave a může to sloužit k záchraně, jejímž garantem je Nebeský Pán. Je to přece nakonec jeho loď, jeho duchovní tělo, lámané k naší záchraně. Amen

NÁBOŽENSKÝ ZÁŽITEK V POSTSEKULÁRNÍ DOBĚ

Náboženský zážitek je velmi žádaný sortiment kulturně mediální i náboženské nabídky. Mnohé knihy, filmy i bohoslužebná shromáždění dnes takové zážitky nabízejí. Hitem sezóny jsou knihy, které seznamují s magickým působením hvězd, stromů i kamenů, popřípadě uvádějí do kultu předků a démonů (Hora duše – Gao Xingjian, 2010). Ceny filmových festivalů vyhrávají filmy o tajemném prostředkování hlasu mrtvé manželky, o opičím zhmotnění zmizelého syna, obzvláště, je-li předsedou poroty americký režisér, protože v Americe mají v televizi i filmu větší pochopení pro náboženskou magii než ve střízlivé Evropě. Prodávají božské požehnání v křesťanském, ale i jiném balení. Letos se to odehrálo i v Cannes, kde vyhrál film magicko náboženského ladění (Strýček Boonmee, thajský režisér Apičatpong Vírasethakul). Ne všichni diváci a filmoví kritici těmto náboženským tématům fandí. Mnozí – včetně českých – je netouží shlédnout znovu a nabídnout je našim divákům jako něco, co musí vidět každý. Prostě nemusí. Žijeme v postsekulární a multikulturní společnosti, která je vybíravá a dává možnost přijmout i odmítnout, a to je dobře.

Náboženskou magickou zkušenost mohou nabídnout i křesťanské „velkopáteční bohoslužby“ s trpícím Kristem. Magickou zkušenost jsme zakusili s mou ženou Evou v jednom presbyterním kostele v Atlantě (USA, 2010). Po celou dobu bohoslužeb se na velkém plátně zjevovaly malby, pak rytiny středověkých mistrů a nakonec rozsáhlé úryvky z různých filmů. Nazaretský trpěl a jeho tvář i oči to vyjadřovaly. Nebylo kam utéct či si předsnout. Režisér ortodoxních bohoslužeb vše zaranžoval s dobrým vědomím, že náboženská gesta a umělecké artefakty mají věřícímu posloužit a stát se odkazem k mystériu Ježíšova díla pro nás.

Souhlasím, že věřící má zakusit něco z toho příslibu tajemství, o kterém evangelisté vyprávějí, včetně Kristova utrpení. Posluchač má zaslechnout zvěst, která by mu otevřela cestu od tíživého utrpení a prožitku beznaděje k prožitku slova, k příslibu naděje vzkříšení, a dále k slovům Vzkříšeného o jeho přítomnosti uprostřed kruhu těch, kteří se shromažďují v jeho jménu. Evangelistům se to zdařilo s obdivuhodnou střízlivostí a cudností výrazu. Režisérovi velkopátečních bohoslužeb se to vymklo z rukou. Dokumentární film o utrpení, ale i bohoslužebná gesta kazatele stála nakonec v napětí se zvěstí, kterou nám předkládal. Kazatel v kázání sice nabídl klíč k viděnému i předváděným gestům, to bylo nezbytné, přesto jsme my dva diváci utonuli v masivně prezentovaném utrpení a v osobních rozpacích, ještě ne v beznaději. Nepřehlédnutelné bylo, že filmový symbol kříže stále hlásal své poselství utrpení a beznaděje.

Také gesto kříže se může za určitých okolností stát nesrozumitelným a nedostatečným náboženským znamením, ale to byly zase jiné bohoslužby, později. Gesta jsou prostě křehká a neobratná ve vyjadřování. Nutně a vždy potřebují následnou interpretaci, jinak jsou zavádějící, nesrozumitelná a matou. Nezapomeňme, že pro afroameričany byl křesťanský kříž po několik staletí také připomínkou misionářské zvůle a násilí, kulturně náboženské převahy a náboženské šikany bílými věřícími. V minulém století symbol vztyčeného kříže vrhal stín

nositelů náboženské manipulace, společenské nadřazenosti jedné vrstvy, dokonce legitimnosti segregace. V jiných kulturách byl někdy (ne vždy) znamením spojeným s nadřazeností vládnoucí či státní církve.

Náboženská gesta nemusí být dokonalým shrnutím zvěsti. Vůbec nemusí být jasné, k čemu vlastně odkazují. Spíše jen zvou k interpretaci a interpretaci potřebují, aby odkazovaly k něčemu smysluplnému v životě víry posluchačů. Problém naší dnešní církve není v tom, že máme málo liturgie nebo gest, ale v tom, jak dovedeme či nedovedeme nábožensko-společensky interpretovat zvěst v církvi i mimo církve. Máme dostatek písní, které nás spojují s předchůdci ve víře, aniž bychom si tak vytvářeli kult předků. Máme dostatečně silnou modlitební tradici, abychom byli v rozhovoru s přítomným Hospodinem, jehož zaslíbením věříme a jsme jimi spojeni i s židovskou větví jeho lidu. Naše církve není v krizi, má velmi dobré zázemí života víry (Ga 3,26–28), takže se přistěhovalců jiné víry nebojíme a životní prostor v naší zemi jim přejeme.

Záleží na celkové atmosféře bohoslužeb. Atlantská náboženská zkušenost, zážitek trpícího Ježíše Nazaretského, masírující posluchače i během kázání, je špatným kontextem, špatnou atmosférou. Nebylo možné se této zkušenosti vyhnout, díval-li se posluchač na kazatele, nemohl nebýt zároveň masírován utrpením, protože obrazy probíhaly na filmovém plátně hned vedle postavy kazatele. Byl to zážitek, který jsme již podruhé nechtěli vidět. I při těchto bohoslužbách jsem měl zážitek zvěstovaného slova. Slyšeli jsme ho v kontextu náboženské manipulace, která se vymyká cudnosti evangelijní řeči. A to nás zneklidňovalo. Působivé to bylo. Někteří vedle nás plakali – vcítili se. Pak šli vesele na sborové pohoštění při čaji a kávě, poté, co zaplatili nezbytných pět dolarů a byli přijati do společenství bratří a sester presbyterního sboru. Tak jsme také zaplatili a popovídali si s některými bílými a černými členy tohoto městského sboru.

Tajemná přítomnost Vzkříšeného Krista uvnitř společenství i skutečnost utrpení a smrti Ježíše Nazaretského se vždy budou týkat posluchačů křesťanského společenství. To připomíná apoštol Pavel a též Jan Kalvín na samém konci Institucí. Pro tohoto teologa Kristova přítomnost a oběť má ovšem navíc velmi důrazný společenský dopad. Nespokojuje se s mystériem osobního prožitku v srdci jednotlivce. Jde mu o dopad mystéria v kruhu církevním i civilně společenském. Zvěst – náboženský zážitek slova – napřimuje člověka k novému životu, aby se nestával otrokem druhých lidí. Kalvín se domnívá, že právě správně interpretovaná zvěst ukřížování a vzkříšení vede člověka k vděčnosti a vděčnému navázání na zvěst apoštola Pavla: „Bylo za vás zapláceno výkupné, nebud'te otroky lidí!“ (1K 7,23)

PLÁN AKCÍ NA ROK 2010

17.-24. července	ecamp - www.chatadoubravka.cz	Chotěboř
28. červce - 1. srpna	20. Světový baptistický kongres Honolulu	Hawai
6.-8. srpna	Try and Play Klášterec nad Ohří 2010	Klášterec n.O.
14.-28. srpna	evangelizace s Korneliem Novakem	Cheb a okolí
27.-29. srpna	Try and Play Teplá 2010	Teplá
4.-5. září	Dny Petra Chelčického	České Budějovice
12. září	TWR - 20. let v ČR	Brno
25. září	Procházková přednáška	Topolka
16. října	misijní konference BJB	Vysoké Mýto
28.-30. října	Konference odboru mládeže	Cheb
6. listopadu	Rada zástupců sborů	Olomouc (Dorkas)
20. listopadu	Setkání studentů teologie	Praha

25.07.10

NA VŠECHNY AKCE SRDEČNĚ ZVEME

Sbor Bratrské jednoty baptistů, Libušina 4, 350 02 CHEB

tel.: 354 431 692 – kancelář sboru

david.slam@centrum.cz , 737 678 166 – kazatel sboru Mgr. David SLÁMA

www.cheb.baptistcz.org , cheb@baptistcz.org

Určeno pro vnitřní potřebu. 25.07.10